

Проступило небо зорями...

Володимир Ярошенко

Проступило небо зорями,
Місяця погнувся лук,
Обрій заснувавсь прозорями,
Мов павук.

І земля стоїть дзвіницею,
І вода, як в вікнах шкло,
Віз прищуливсь над криницею
І вмочив своє жало...

Розпростерлась тиш лелекою
І крилом укрила все,
Лиш луною недалекою
Дзвін ручаю донесе.

Та от ми ще – непокаяні —
Обійнявшись обіруч,
Ходим місяцем осяяні,
Котим зоряний обруч.

І куди його докотимо
До ранкової зорі,
Срібно-сугими золотами,
– Огнесерді котарі?